

Θ' ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Τριμηνιαία έκδοσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

ΕΤΟΣ ΣΤ'

Μάρτιος 1984

'Αρ. Φύλλου 23

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΣΤΙΣ ΣΠΕΤΣΕΣ

Ἀναίρεσις τῆς ὁμιλίας τοῦ π. Δανιὴλ Ἀεράκη πού ἔγινε στὶς Σπέτσες
τὸ ἀπόγευμα τῆς 3ης Φεβρ. τοῦ 1984

Γ'

Συνεχίζοντας καὶ εἰς τὸ παρὸν φύλλον τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὁμιλίας τοῦ π. Δανιὴλ, ἀρχίζομεν ἀπὸ τὸ ἐξῆς ἐπιχειρήμα του: «Ὁ ἐπίσκοπος γιὰ μερικά ἀντικανονικά θέματα ἔχει δικαίωμα νὰ μείνῃ μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ διαμαρτύρεται».

Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀνωτέρω θέσεώς του ἐπικαλεῖται τὴν ἀδικον καθαίρεσιν τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου, ὅπου ὁ ἅγιος ὡς γνωστὸν, προέτρεψε τοὺς 42 ὁπαδούς του ἐπισκόπους νὰ μείνουν ἐν κοινῇ μετὰ τὸν διάδοχόν του, γιὰ νὰ μὴ σχίσουν τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ μὴ ὑπογράψουν ὅμως τὴν καθάρισίν του, ὡς ἀδικον. Παρομοίως συνεβούλευσε καὶ τὰς μαθητριάς του, καὶ μάλιστα τὴν διακόνισσαν Ὀλυμπιάδα.

Ποῖος εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη ἀντίρρησην διὰ τὸ ὁρθόν τῆς ἀνωτέρω ἐνεργείας τοῦ ἁγ. Πατρὸς; Τὸ θέμα δὲν ἦτο δογματικῆς φύσεως, ἀλλὰ καθαρῶς διοικητικῆς καὶ ἔπρεπε νὰ ἀποφευχθῇ τὸ σχίσμα. Ὅταν ὅμως τὸ ζήτημα ἔχει σχέσιν μετὰ τὴν πίστιν, ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος ἰδοὺ τί γράφει: «Εἰ μὲν περὶ πίστεως, φεῦγε καὶ παραίτησαι, μὴ μόνον ἄνθρωπος ᾗ, ἀλλὰ καὶ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιών»! (Ρ.Γ. β3, 231 Α).

Σημειωτέον δὲ ὅτι παρ' ὅλην τὴν προτροπὴν τοῦ ἁγίου, οἱ ἀνωτέρω «Ἰωαννῖται» ἐπίσκοποι δὲν τὸν ἠκούσαν, δημιουργήσαντες τὸ γνωστὸν σχίσμα πού κράτησε δέκα περίπου ἔτη! Περὶ αὐτοῦ ὅμως... μιὰ ὁ ἱεροκέρυξ.

Ἀντιθέτως, γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἀντικανονικὴ ἀποψή του πρόσθεσε ἕνα ἀκόμη παράδειγμα, ἀλλὰ πολὺ ἀφελές, πού εἴμεθα βέβαιοι ὅτι προσέβαλε ὅπως-δήποτε τὴν νοημοσύνην τῶν ἑξυπνῶν Σπετσιωτῶν. Εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι στὸ σπίτι μου. Γιὰ ἕνα μέλος ἄτακτο, θὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι μου; Ὁχι»! Καίτοι ἐντρεπόμεθα πού ἀσχολοῦμεθα μετὰ τὸ ἀνωτέρω ἐπιχειρήμα, ὅμως θὰ πρέπει νὰ δοθῇ μιά ἀπάντησις: Ἄτακτο μέλος θερεῖ ἀσφαλῶς τὸν κηρύσσοντα τὴν αἵρεσιν. Αὐτὸς

ὅμως δὲν εἶναι ἄτακτο... παιδί, εἶναι ὁ ἐμπρηστής τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, τὸ ψωραλέο πρόβατο τῆς παραβολῆς. Τὸν ἐρωτᾶμε: Ἐάν στοῦ σπίτι πού μένει κάποιος ἦτο πυρομανὴς ἢ λεπρός, θὰ ἐσυνέχιζε νὰ παραμένῃ ἐκεῖ, ἢ θὰ ἀπεμακρύνετο τὸ συντομώτερον, ὥστε ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς κατόπιν νὰ διώξη ἐκ τῆς οἰκίας του τὸν λεπρόν ἢ πυρομανῆ; Ἐ, λοιπόν, αὐτὸ πρέπει νὰ γίνεταί ἀπὸ ὅλους τοὺς κληρικούς, ὅλων τῶν βαθμῶν, ὅταν βλέπουν νὰ πυρπολῆται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τῆς κακοδοξίας. Νὰ διακόπτουν ἀμέσως τὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν καὶ συγχρόνως ν' ἀγωνίζονται διὰ τὴν καθαίρεσιν καὶ ἀποβολὴν τοῦ κακοδόξου. Μόνον οὕτω θὰ ρύσῃ, κατὰ τὸν Κανόνα, τὴν Ἐκκλησίαν σχισμάτων καὶ μερισμῶν πού προκαλεῖ ἡ αἵρεσις, ὅταν ἀφίεται ἀνεξέλεγκτος καὶ ἐλευθέρα.

Διὰ νὰ δείξωμεν ὅμως σαφέστερον ὁποῖαν καθήκον στὰ θέματα τῆς πίστεως ἔχει ὑποστῇ ὁ ἱεροκέρυξ, μεταφέρομεν τὸ ἐξῆς γεγονὸς ἐκ τῆς ἱστορίας. «Υπεγράφη ὁ ὅρος τῆς ἐνώσεως ἐν Φλωρεντίᾳ (1439). Ἐν τούτοις ἡ ἔνωσις δὲν ἐγένετο. Διὰ τὴν ἀντίδρασιν τοῦ εὐσεβεῖς λαός... Ὅταν ἐξελέγη πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ φιλενωτικὸς Μητροφάνης (1440), ὁ εὐσεβεῖς λαὸς ἀντέδρασεν. Ἱερεὺς τις περίεργος ὢν, ἀνῆλθεν ἐπὶ ἵππου, διὰ νὰ ἴδῃ μακρόθεν τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ νέου πατριάρχου, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ καὶ εἰς τὸν Ναὸν ἢ εἰς τὰ πατριαρχεῖα. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐσήμανε τὴν καμπάναν δι' ἐσπερινόν (ἦτο παραμονὴ τῆς Ἀναλήψεως). Ἀλλ' εἰς μάτην ἀνέμενε τοὺς πιστούς. Οὐδεὶς προσῆλθεν! Ὅμοίως καὶ τὸ πρωὶ εἰς τὸν ὁρθρον καὶ τὴν θ. λειτουργίαν. Ἀπέσχον οἱ πιστοὶ εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας πρὸς τὸν ἱερέα τῶν, ὁποῖος ἀπλῶς μακρόθεν παρηκολούθησεν ἐκ περιεργείας τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ φιλενωτικοῦ πατριάρχου. Ἐκρίσθη νὰ κάμῃ ὁμολογίαν πίστεως καὶ νὰ δώσῃ

ὑπόσχεσιν, ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐδεμίαν ἐπικοινωνίαν θὰ ἔχῃ μετὰ τῶν φιλοπαπικῶν, διὰ τὰ ἐπανέλθῃ ὁ εὐσεβὴς λαὸς εἰς τὸν Ναόν!» Καὶ τὸ ἓνα δέκατο τῆς εὐσεβείας τῶν ἀνωτέρω λαϊκῶν ἂν εἶχον οἱ κληρικοὶ τῆς ἡρατικῆς Ἐκκλησίας, δὲν θὰ εἶχαμε φθάσει στὸ σημερινὸ κατάντημα νὰ ψέλνεται τὸ μνημόσυνον καὶ ἡ φήμη τοῦ πάπα στὸν πατριαρχικὸν Ναόν! (τὸ γράφομεν καὶ ἀνατριχιάζομεν) καὶ αὐτοὶ ἀντὶ νὰ συγκινηθοῦν διὰ τὴν προδοσίαν νὰ προσπαθοῦν νὰ κοιμήσουν τὸν ἐξεγειρόμενον λαὸν τοῦ Θεοῦ μετὰ τὴν δικαιολογίαν, ὅτι... δὲν συμβαίνει τίποτα!

Συνεχίζων τὸ κήρυγμα τῆς ἀναληθείας, εἰς μίαν στιγμὴν εἶπε: «Καὶ ἐνῶ στὸ φυλλάδιο κατηγορεῖ τὸν Ὑδρας ὅτι ἔχει κοινωνίαν μετὰ τὸν α, θ' οἰκουμενιστὴν, ὁ ἴδιος μέσα στὸ φυλλάδιο λέει ὅτι ἔχει σχέσεις μετὰ τὴν ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων, ἡ ὁποία ὅμως καὶ οἰκουμενιστικὴ εἶναι καὶ κοινωνίαν μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἔχει. Τραγέλαφος».

Τέτοιον ὅμως τραγέλαφον οὔτε ὑποστηρίζει οὔτε ἀναφέρει ὁ Γέροντας στὸ φυλλάδιό του, ὅτι δηλαδὴ ἔχει κοινωνίαν ὁ ἴδιος μετὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Μόνον ἡ φαντασία τοῦ ὁμιλητοῦ τὸ ἐφεῦρε, ὅπως ἐφεῦρε καὶ ἐκεῖνο τὸ ἄλλο, ὅτι δηλαδὴ ἀφοῦ εἶπε σχισματικὴ τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν ὁ π. Χρυσόστομος θὰ πρέπει τώρα πού γύρισε καὶ ἀκολουθεῖ τὸ παλαιὸν νὰ ξαναθαπτίσῃ τοὺς ὁπαδοὺς του, νὰ ξαναθαπτισθῇ ὁ ἴδιος καὶ νὰ ξαναχειροτονηθῇ! Ὁ π. Χρυσόστομος ὅμως γνωρίζει καλῶς τί γράφει. Ὁ χαρακτηρισμὸς σχισματικὴ ἀναφέρεται στὸ δυνάμει, τὸ μὴ κεκριμένον ἀκόμη σχίσμα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, πού ἐδημιούργησε τὸ 1924 διὰ τῆς ἐτσειελικῆς ἐπιβολῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου, σχίσασα τὴν λειτουργικὴν ἐνότητα ὁλοκλήρου τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐὰν δὲν τὴν ἐκήρυξαν ἐπισήμως καὶ ἐνεργεῖα σχισματικὴν αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι πού παρέμειναν μετὰ τὸ παλαιόν, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι τὴν ἔκριναν ὡς ἀθῶα, ἀλλ' ὀφείλεται σὲ μεσολάβηση τῶν ἰδίων οἰκουμενιστικῶν παραγόντων πρὸς ἐπέτυχον καὶ τὴν κυκλοφορίαν τῆς αἰρετικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920. Πῶς ἦτο δυνατόν τώρα ν' ἀφήσουν νὰ τιμωρηθῇ ἡ ἐκκλησία πού τοὺς ὑπήκουσε πρώτη; Ὅτι ὅμως τυγχάνει ὑπόδικον τὸ θέμα εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν, ἀσχέτως ἂν ὥσπου νὰ κριθῇ ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία διὰ τὴν καινοτομίαν της, καὶ αὕτη καὶ οἱ μέλλοντες κριταὶ της θὰ ἔχουν θυθισθῇ κυριολεκτικῶς εἰς τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ...

Ἀλλὰ καὶ ἐνεργεῖα σχισματικὴ ἐὰν ἦτο ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, καὶ πάλι, οὔτε οἱ ὁπαδοὶ τοῦ π. Χρυσόστομου, οὔτε ὁ ἴδιος θὰ ἐχρειάζοντο ἀναθάπτειν, ἀφοῦ κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας μας τὰ μυστήρια τῶν σχισματικῶν δὲν ἐπαναλαμβάνονται. Καὶ τί λέγω σχισματικῶν, ὅταν καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν αἰρετικῶν εἰκονομάχων ἡ Ζ' Οἰκ. Σύνοδος ἀνεγνώρισε τὰς χειροτονίας; (MANSI, 12, 1039). Ἀλλὰ πού νὰ συγκρατηθῇ ἡ δημαγωγὸς γλῶσσα τοῦ π. Δανιὴλ ἄρχισε καί... ὅσους πάρει ὁ χάρος!

Ὀλίγα περὶ εὐσεβισμοῦ

Ἐκεῖνο ὅμως πού δείχνει περισσότερον παντὸς ἄλλου ὅτι ὁ ἱεροκῆρυξ ζῇ σ' ἓνα δικό του κόσμον, ἀγνοώντας τὴν σκληρὴν πραγματικότητα τῆς κηρυτταμένης αἰρέσεως, κί' ἄς τὴν χαρακτηρίζει ὡς παναίρεση, εἶναι μιὰ φράσις πού εἶπε ὀργισμένα στὸ τέλος τῆς ὁμιλίας του.

«Γόσους νέους χάνουμε, μ' αὐτὰ τώρα θ' ἀσχολούμεθα»;

Γιὰ κάποιον πού δὲν παρακολουθεῖ τὰ θρησκευτικὰ καὶ θεολογικὰ πράγματα, ἡ ἀνωτέρω φράσις μᾶλλον τὸν συγκινεῖ φαίνεται ἄλλως τε τόσο λογική. Ἐδῶ χάνονται τόσοι νέοι, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ σταματήσῃ κανεὶς τὸ κακὸ, καὶ θ' ἀφήσουμε τώρα αὐτὴν τὴν διακονίαν, ἀναφωνεῖ ὁ π. Δανιὴλ, καὶ θ' ἀσχολούμεθα μετὰ τοὺς... ζηλωτισμοὺς ἐνὸς π. Χρυσόστομου καὶ τῆς Μονῆς τῶν Ἀγίων Πάντων; Γνωρίζετε πῶς καλεῖται στὴ θεολογικὴ γλῶσσα ἡ στάσις αὕτη τοῦ ἱεροκῆρυκος; Εὐσεβισμός. Ἡ προτεραιότης δηλαδὴ στὴν ἠθικὴ καὶ ὁ ὑποβιβασμὸς τοῦ δόγματος στὴ ζωὴ τῶν πιστῶν. Αὐτὸ θὰ τὸ προσέξῃ κανεὶς στὸν ἄμβωνα ἔχει χαθῇ τελείως τὸ δογματικὸ κήρυγμα, πολλὸ δὲ περισσότερον τὸ ἀντιαιρετικόν ὅλοι ὁμιλοῦν περὶ τῶν καλῶν ἔργων, ἐλεημοσύνης, πραότητος καὶ ταπεινοφροσύνης καὶ γενικῶς μιᾶς ἀσπονδύλου δογματικῆς εὐσεβολογίας, ἡ ὁποία θεωρεῖ τὴν θέωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἠθικὴ βελτίωσιν τοῦ χαρακτήρος του. Τὰ πάντα ἀποβλέπουν σὲ πρακτικὰς κοινωφελεῖς δραστηριότητες, ἐξ οὗ καὶ ἡ μεγάλη διψα καὶ ὁ συναγωνισμὸς τῶν ἐπισκόπων εἰς ἔργα κοινωνικῆς ὠφελείας, ἀγνωοῦντες ὅτι ἓνα ὅχι στὴν αἵρεση, ἡ ὁ προσωπικός τῶν δι' ἀσκήσεως ἀγιασμὸς, ἔχουν πολλὰ μεγαλύτερα σημασία διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπ' ὅλα τὰλλα.

Ὁ π. Δανιὴλ λοιπόν, ἀγωνιᾷ πῶς νὰ σώσῃ τοὺς νέους καὶ θὰ... καθυστερῇ τώρα ἀσχολούμενος μ' ἓνα συνάδελφόν του πού θέλησε νὰ ζήσει τὴν ἀκριβείαν ἡ μᾶλλον νὰ κάνῃ τὸ καθήκον του ἀπέναντι στὴν ἱερωσύνην του καὶ τὸ ποίμνιόν του; Μὲ τέτοιες «θρησκευτικὰς πολυτέλειαις» δὲν ἔχουν συνηθίσει οἱ ἱεροκῆρυκές μας, μετὰ ἀποτέλεσμα νὰ ἔχουμε τὸ σύγχρονον κατάντημα. Ἐνῶ στὰ ἠθικὰ ζητήματα ὑπάρχει ὑποκριτικὴ εὐαισθησία, στὰ ζητήματα πίστεως ἐπιδεικνύεται ἀπεριόριστος ἀνοχὴ ἢ ἀδιαφορία. Τοὺς εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλάβουν ὅτι κοινωνοῦντες μετὰ τὴν αἵρεση, σιγὰ σιγὰ θὰ χάσουν τὴν ὀρθὴν πίστιν, γιὰ νὰ καταντήσουν ἐν συνεχείᾳ καὶ χωρὶς ἠθικὴν, ὅπως συνέβη στὴ Δύση.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω πῶς εἶναι δυνατόν ὁ π. Δανιὴλ, —μέλος μέχρι χθὲς μιᾶς θρησκευτικῆς ὁργανώσεως— νὰ ἔχῃ εὐαισθησίαν σὲ θέματα αἰρέσεως καὶ συνεπῶς νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὴν ὁμολογιακὴν πρᾶξιν τοῦ Γέροντος; Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μέχρι τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας του ἡ διαστροφή ἔδινε τὴν θέσιν τῆς στὴν δημαγωγίαν καὶ ἡ παρερμηνεία στὴν ἀγνοία. Καὶ μόνον διὰ τὸ κήρυγμά του αὐτὸ εἶναι δυνατόν νὰ ἐξασφαλίσῃ τιμητικὴν διάκρισιν ἐκ μέρους τῶν... οἰκουμενιστῶν, εἰς τὴν ὁποίαν μεταξὺ τῶν ἄλλων θ' ἀναφέ-

ρεται... «ὅτι καὶ ζῆλον ἐπεδείξατο οὐ τὸν τυχαῖον ἐν τῇ καταπολεμῇ τῶν κατὰ καιροὺς ἀκρίτως καὶ ἀμαθῶς κατὰ τοῦ Οἴκ. Θρόνου ἐξεγερθέντων ζηλωτῶν, με ἀποτελέσματα ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, τοῖς λόγοις του πειθόμενος, νὰ συνεχίσῃ ἀταράχως τὴν μεθ' ἡμῶν κοινωνίαν καὶ συμπόρευσιν πρὸς τὸν σεβάσμιον πρεσβύτερον ἀδελφὸν τῆς Ρώμης πάπαν...».

Γελειώνοντας, με ἱκανοποίησιν, εἶπε πρὸς τὸν λαόν: «Καὶ τώρα ποὺ μάθατε τὴν ἀλήθειαν. Αὐτὸ μάλιστα! Ἦταν ὅ,τι ἔλειπε! Ἄν αὐτὰ ποὺ ἐκήρυξε καλοῦνται ἀλήθειαι, τότε... μακάριοι οἱ ζῶντες μακρὰν αὐτῆς. Γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος ἐπηρεάσθη σοβαρῶς ἐκ τῶν λόγων του, με ἀποτελέσματα νὰ τὸν ἐπιλογίσῃ μ' ἕνα... παραμῦθι, ποὺ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

Ἅγιος Νεκτάριος καὶ ν. ἡμερολόγιον

«Μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ, λίγο προτοῦ κοιμηθῇ ὁ ἅγιος Νεκτάριος, ἐρωτήθηκε ἀπὸ τὶς μοναχὲς του: Ποῦ θὰ πᾶμε, ἂν ἐφαρμοσθῇ τὸ νέον ἡμερολόγιον;» καὶ ἀπήντησε: «Μὲ τὴν Ἐκκλησίαν». Ἐδῶ τελειώνει τὸ παραμῦθι...

Λυπούμεθα εἰλικρινῶς διότι ὁ Σεβασμιώτατος ἐπρόσβαλε με τόσο θάναυσον τρόπο τὸν σύγχρονον ἄγιον τῆς ἐπαρχίας του. Διότι καὶ ἀποδείξεις ἀψευδεις καὶ ἔγγραφοι ὑπῆρχον, ὅτι εἶπε κάτι τέτοιο, ἐφ' ὅσον ἔγινε πλέον σὲ ἄλλους γνωστόν, ὅτι ὁ νεοημερολογισμὸς ἴσον οἰκουμενισμὸς καὶ συνεπῶς ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, ὡς ἐγένετο, εἶναι πρᾶξις κατὰ τὴν κατὰ τὴν ὁρθεῶς καὶ ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως καὶ συνειδήσεως, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἔχουν σοβαρότητα καὶ κύρος τὰ ἀνωτέρω λόγια τοῦ ἁγίου; Ἡ ἀγνοεῖ ὅτι στὰ θέματα αὐτὰ δὲν ἔχει σημασίαν ἡ γνώμη ἐνὸς ἀνδρός, ἔστω καὶ ἁγίου, ἀλλὰ ἡ Καθολικὴ Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας; Ἡ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἕνας ἅγιος σφάλλει; Δὲν ἀντιλαμβάνεται ὅτι με τὶς ἀνωτέρω δηλώσεις του παρουσίασε τὸν ἅγιον ἔχοντα φιλελευθέρως ἀντιλήψεις, καὶ συνεπῶς ἔδωσε ἕνα ἀκόμη ἐπιχειρήμα στοὺς ἀδυνάτους ἀδελφούς, ποὺ ἐξ αἰτίας ἄλλων, σχεδὸν παρομοίων φράσεων τοῦ ἁγίου, δὲν θέλουν νὰ τὸν παραδεχθῶν ὡς ἅγιον; Διατί παρεῖδε τόσο ἐλαφρῶς τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἔχουμε πλὴν τοῦ παρομοίου παραδειγμάτων, ἁγίων δηλαδὴ ἀνδρῶν ποὺ ἐξέκλιναν τῆς ἀληθείας εἰς τὸ ἀ' ἢ β' θέμα, ἡ δὲ Ἐκκλησία δὲν ἠκολούθησε τὸ φρόνημά τους, ἀλλὰ διὰ τὸ καθαρὸν καὶ ὑψηλὸν τοῦ θείου τους δὲν τοὺς ἐστέρησε τὴν τιμὴν τοῦ ἁγίου; «Ἐπιλείπει με ἡ ἡμέρα τοὺς ἀνδρας ἀπαριθμούμενον», γράφει ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κολλυβάδων πολὺς Νεόφυτος ὁ Καυσοκαλυβίτης, «ὅς τῃ μὲν τῶν πατέρων τιμῇ σεμνύνομεν, ἐν οἷς δὲ τῆς ἀληθείας παρηνέχθησαν (= ἐξετράπησαν) οὐ μιμούμεθα».

Ταῦτα τὰ ὅλγια καὶ ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἐπανέλθωμεν. Καιρὸς ὅμως νὰ δοῦμε, ἔστω καὶ γοργά, μερικὲς ἀπὸ τὶς θέσεις τοῦ κ. Ἱεροθέου πάνω στὸ φλέγον θέμα τοῦ Γέροντος, ὅπως ἀναφέρονται στὸ βιβλίον ποὺ ἐκυκλοφόρησε με ἡμερομηνία 13 Φεβρ. 1984.

Τὸ «μῆλον τῆς ἑριδος» καὶ ἡ ἀρετὴ τῆς αὐτογνωσίας

Ἐάν τὸ διαβάσῃ κανεὶς με προσοχὴ τὸ κείμενο αὐτὸ θὰ διαπιστώσῃ ὅτι αὐτὸ ποὺ τὸν ἐπὶ ὧν ἐπερισσότερο ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορίαν, δὲν εἶναι τόσο ὁ π. Χρυσόστομος, ἢ ἡ Καθηγουμένη Ἑλισάβετ μετὰ τῆς συνοδείας της, ὅσο τὸ Μοναστήρι τῶν Ἀγ. Πάντων ὡς περιουσία. Δὲν ἤθελε καθόλου νὰ τὸ χάσῃ. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι καθόλου δίκαιον καὶ ὀσιον.

Τὸ Μοναστήρι ἀπὸ τὸ 1804 μέχρι τὸ 1970 ἦτο ἡσυχαστήριον, ποὺ ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸν μόχθον, τοὺς ἰδρώτες, τὴν ἀφιέρωσιν καὶ τὶς προῖκες τῶν μοναζουσῶν. Μέχρι τὸ 1970 οὐδεὶς ἐπίσκοπος εἶχεν ἐξουσίαν ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε νὰ διατάξῃ ὅπως «ἐν τῷ τριῶν ἡμερῶν (αἱ μονάζουσαι) παρὰ δὲ σὺν τῇ ἱ. Μονῇ μεθ' ἀπάσης τῆς κινήτης καὶ ἀκινήτου περιουσίας αὐτῆς»! ὡς, καθὼς ἔπραξε ὁ ἴδιος διὰ τοῦ ὕπ' ἀριθμ. 121)78 τῆς 2 Φεβρ. '84 ἐγγράφου του. Καὶ ἐνῶ ἐφήρμοσε καθαρὰ μεσαιωνικὸν δεσποτισμὸν εἰς τὰς ἐνεργείας του, παρὰ ταῦτα εἰς τὸ ἴδιο κείμενό του ἀναφέρει ὅτι «ἀποφεύγει νὰ χρησιμοποιήσῃ πᾶσαν ἄλλην θίαν» λές καὶ τὰ ἀνωτέρω ἦσαν... πατρικαὶ θωπεῖαι! Καὶ κατόπιν εἶχε τὴν ἀπαιτήσιν νὰ μὴ κλείσουν αἱ πύλαι τῆς Μονῆς εἰς πάντα ἀντιπρόσωπόν του. (Διὰ τοὺς φίλους τῆς Μονῆς θὰ εἶναι πάντοτε ἀνοικταί, ὡς πολὺ ὥραϊα τὸ ἐδήλωσε ἡ Γεροντίσσαι). Τόσο, ἀλήθεια, ἀφελεὶς καὶ δειλὲς ἐθεώρησε τὶς ἀδελφές, οἱς ὁποῖες τὸ ἡρωικὸν πνεῦμα τῆς Μπουμπουλῆνας δὲν εἶναι κατὰ τὸ θεωρητικὸν καὶ ξένον, ἢ δὲ ἔως θανάτου ὁμολογία τῶν τριῶν Σπετσιωτῶν Νεομαρτύρων ἀποτελεῖ συνεχὲς φωτεινὸν ὁρόσημον πρὸς μίμησιν, ὥστε νὰ νομίσῃ ὅτι ἀμαχητὶ θὰ τοῦ παρέδιδον τὸ ἱερόν των σεμνεῖον;

Ἐάν ἀντιθέτως ἦτο νηφάλιος καὶ δίκαιος ἀνὴρ, ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ ὡς ἑξῆς: «Καλὰ, μέχρι τώρα τόσοι ἐπίσκοποι πέρασαν ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν καὶ κανεὶς δὲν ἐπεβλήθη ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν μοναζουσῶν, ἐγὼ διατί τὸ ἀπαιτῶ αὐτό; Τί φοβερίζω τοὺς ἀθῶους με τὸν ἀφορισμὸν τοῦ 31ου Ἀπ. Κανόνος ἐγώ, ὁ ὁποῖος τόσο θαναύσως κατεπάτησα τοὺς 1. Κανόνες; Γιατί δὲν βλέπω τὸν 30ὸν Ἀπ. Κανόνα ποὺ ἀφορρίζεῖ σφοδρῶς ἐμένα, καὶ ὅχι μόνον ἀφορίζει, ἀλλὰ καὶ κατακαίρει ἐμὴν Σύνδοτον; Ἄντι, λοιπόν, νὰ κυκλοφορῶ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς ἐπαρχίας ἐν πολλῇ ταπεινώσει, κάτω νεύων τὴν κεφαλὴν, ὡς μὴ εἰσελθὼν διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προσβάτων, καὶ ἀντὶ νὰ ποιμαίνω μετὰ πάσης ἱλαρότητος τὸ δοθέν μοι ποίμνιον, ἐγὼ τὸ καταδυναστεύω τόσο ἀπάνθρωπα;»

Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ σκέπτεται ὁ κ. Ἱεροθέος καὶ ὅχι: ἐπειδὴ με περιστῇν κατατασώσυν ἀπέσπασε τὴν ὑπογραφὴν τῆς προηγουμένης ἀπλῆς Γεροντίσεως, καὶ δι' ἐνὸς ἐγγράφου του διεκήρυξε ὅτι «ἐν τῷ ὅρμῳ Μονῇ» (λές καὶ τὴν ἄρχισε... ἀπὸ τὰ θεμέλια)

καὶ ἔτσι ἡ περιουσία τῶν ἀδελφῶν αὐτομάτως περιήλθεν εἰς τὴν Μητρόπολιν, θὰ πρέπη καὶ ἡ παρούσα ἀδελφότης νὰ ἀποδεχθῇ αὐτὴν τὴν ἀδικον καὶ τόσον προσέλητικὴν διὰ τὰς ψυχὰς τῶν ἰδρυτῶν τοῦ Παρθενῶνος πρᾶξιν. Κάθε ἄλλο! Διὰ παντὸς νομίμου μέσου θὰ διεκδικήσουν τὸν ἰδρῶτα τους, καὶ τὴν παντελὴ ἀκύρωσιν τῆς ἀνωτέρω... «μὲ τὸ γάντι» γενομένης ἐκκλησιαστικῆς πειρατείας, χωρὶς αὐτὸ νὰ τὰς καθιστᾷ «ἀνεντίμους», ὡς γράφει ὁ Σεβασμιώτατος.

Τὸ Μοναστήρι ἀνήκει στὶς μοναχὲς

Ἀποτελεῖ δὲ καθαρὰν δημαγωγίαν τὸ γραφὲν ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι «ἐπιχειρεῖται ληστρικὴ ἀρπαγὴ τῆς Σπετσιώτικης Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς Παλαιοημερολογίτας», ὥστε νὰ ἐρεθίσῃ τοὺς κατοίκους τῆς νήσου κατὰ τῆς Ἱ. Μονῆς. Ὡς ἠθικὸν δὲ αὐτοργὸν τοῦ ἀνωτέρω ἀνυπάρχοντος γεγονότος θεωρεῖ τὸν π. Χρυσόστομον, ὁ ὁποῖος «ἀνοίξε τίς πύλες τῆς Μονῆς τίς ἡμέρας αὐτὲς καὶ εἰσέβαλον ἑξαλλοὶ Ἀγιορεῖτες Μοναχοὶ καὶ Ἱερομόναχοι...». Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι τόσο διαφορετικὴ. Ἀπλῶς τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς (5 Φεβρουαρίου), στὴν ὁμιλίᾳ τοῦ Γέροντος, παρέστησαν ὡς ἀκροαταὶ ὁ ὑπογράφων, ὅπου καὶ ὠμίλησε, καὶ εἰς ἀκομὴ Μοναχός. Ποῦ εἶδε ὁ Σεβ. τοὺς Ἀγιορεῖτας Ἱερομονάχους; Τὸν προκαλοῦμε νὰ ὀνομάσῃ ἔστω καὶ ἓνα! Ποῦ εἶδε τὴν ἐξαλλοσύνην τῶν Μοναχῶν; Ἡ ἀκράσις μιᾶς ὁμιλίας ἐντὸς ἱ. Ναοῦ ἀποτελεῖ ἐξαλλοσύνην; Ἀντιθέτως ἡμεῖς πιστεύομεν, ὅτι ἀπώλεια νηφαλιότητος καὶ ταραχὴν ἐνόχου συνειδήσεως ἀποδεικνύει ἡ ἐνέργεια τοῦ Σεβασμιωτάτου, νὰ ἀποστείλῃ τηλεγράφημα εἰς Ἀγ. Ὅρος διὰ τὴν ἄμεσον ἀπομάκρυνσίν μας ἀπὸ τίς Σπέτσες, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἀπειλὴ τοῦ ἀφορισμοῦ μας ἐκ τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τοῦ κ. Σεραφεῖμ! Μόνον οἱ στερούμενοι δικαίου ἐνεργοῦν παρομοίως, διὰ βίας ἐπιθυμοῦντες νὰ φμῶσουν τὴν ἀλήθειαν...

Σχετικῶς ὅμως μὲ τὴν Σπετσιώτικὴν περιουσίαν τῆς Μονῆς τὸν πληροφοροῦμαι, ὅτι ἀπλῶς θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατὰστασιν ποῦ τὴν ἔβρισκε, ὅταν πρωτοῦλθε στὴν ἐπαρχίαν του. Θὰ γίνῃ δηλ. καὶ πάλι Ἑσυχαστήριον, καὶ οὐδεὶς ἐπίσκοπος εἴτε τοῦ Ἱεοῦ εἴτε τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου θὰ ἔχη δικαίωμα τι ἐπὶ τῆς περιουσίας του, πλὴν τῶν φυσικῶν κυριάρχων, τῶν Μοναζουσῶν.

Εἶναι δὲ ἐντελῶς ἀπαράδεκτος, ἀδικος καὶ ἄλογος ἡ ἀπαίτησίς του, ὅτι δηλαδή αἱ μοναχαὶ ἔπρεπε νὰ ρωτήσουν προηγουμένως τοὺς κατοίκους τῆς νήσου καὶ τὸν ἴδιον, προκειμένου νὰ διακόψουν τὴν μετ' αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν! Ἀντιθέτως, εἶχαν ὅλο τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν, συμφῶνως πρὸς τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ

διασφαλίσουν ἑαυτὰς ὅσον καλλίτερον μποροῦσαν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τοῦ αἰῶνος μας, ποῦ ἀπὸ τὸ 1920 λυμαίνεται τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ φωνὴ τῶν Πατέρων ἤχοῦσε συνεχῶς στ' αὐτιά τους: «Φυλάξατε ἔτι ἑαυτὰς τῆς ψυχοφθόρου αἵρέσεως, ἧς ἡ κοινωνία ἀλλοτριώσας Χριστοῦ». (Ρ.Γ. 99, 1275C). «Ἐργον δὲ μοναχοῦ, μὴδὲ τὸ τυχὸν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον». (Αὐτ. 1049 CD). Γι' αὐτὸ πολὺ ὠραία ἡ Γερόντισσα Ἐλισάβετ στὸ ἀνοικτὸ γράμμα τῆς πρὸς τοὺς Σπετσιώτες, γράφει: «Τὸ θῆμα τοῦ σεβαστοῦ μας Γέροντος δὲν εἶναι τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Εἶναι ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Στὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο ἐπανήλθε ὁ Γέροντας καὶ ἡ Μονή, διότι τὸ νέο ἡμερολόγιο εἶναι τὸ πρῶτο θῆμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ».

Τὸ ἂν ὁ λαὸς ἔδιδε ἢ δίδει ἀκόμη τὸν ὀβολὸν του διὰ τὸ Μοναστήρι, αὐτὸ τὸ πράττει εὐχαρίστως, διότι θρῖσκει ἀνταπόκρισιν καὶ ἐξυπηρέτησιν πλήρη, χωρὶς ὅμως αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι αἱ Μοναχαὶ δεσμεύονται ἠθικῶς, ἐκ τῆς α' ἢ β' τυχὸν δωρεᾶς ἢ ἐνισχύσεως ποῦ τοὺς προσφέρεται, γιὰ τὸ ποιά στάσι θὰ τηρήσουν ἔναντι τῆς αἵρέσεως. Κανεὶς ἄλλως τε Σπετσιώτης δὲν ἔχει ἢ ἐξέφρασε τέτοια ἀδικον ἐπιθυμίαν. Ἐὰν ὁ κάθε ἀπλὸς πιστὸς εἶναι ἐλεύθερος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν του καθηγόντων, πολλῶ μᾶλλον εἶναι αἱ μοναχαί, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐκτέλεσιν αὐτὴν θὰ πρέπη νὰ ρυθμίζουν πάντοτε πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδοξίας μας, καὶ αἱ ὁποῖαι διὰ τοῦτο ὀνομάζονται καὶ Κανονικάι, διότι θὰ πρέπη νὰ πολιτεύωνται πάντοτε συμφῶνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Ἱ. Κανόνων.

Ἀναφορικῶς δὲ μὲ τίς ἀπειλὰς τοῦ ἀφορισμοῦ ποῦ ἐπισεῖει συνεχῶς ὁ Σεβ. κατὰ τοῦ Γέροντος, τῶν μοναζουσῶν καὶ τῶν εὐσεβῶν πιστῶν ποῦ τοὺς ἀκολουθοῦν, θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ, ὅτι μὲ τὸν τότε θὰ εἶχαν ἰσχὺν καὶ κύρος, ἐὰν αὐτὸς ἦτο ἐν τάξει, δηλαδή οὔτε εἶχε ἀποδεχθῇ τὴν οἰκουμενιστικὴν καινοτομίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου, οὔτε ἐσυνέχιζε μετὰ ταῦτα τὴν μετὰ τῶν οἰκουμενιστῶν κοινωνίαν, οἱ ὁποῖοι ἔφθασαν σήμερον μέχρι τῆς μετὰ τοῦ πάπα κοινωνίας!! Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ κάθε ἀφορισμὸς ἐναντίον τῶν κληρικῶν ἢ λαϊκῶν ποῦ ἀντιδρῶν κατὰ τῆς αἵρέσεως τοῦ αἰῶνος μας τυγχάνει ἀδικος καὶ ἀνυπόστατος, ἐπιστρέφων εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν ἀφορισάντων. «Ὅσοι δὲ ἀδίκως ἀφορισθοῦν, γράφει ὁ ἅγιος Νικόδημος εἰς τὸ Πηδάλιον, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἦτοι τὴν πίστιν, ἢ διὰ τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, ἢ καὶ διὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ, οὗτοι πρέπει νὰ χαίρουν ἐπειδὴ καὶ εἶναι μακαρισμοῦ ἄξιοι κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου».

Περὶσσότερα ὅμως ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ εἰς προσεχῇ «Ἀγιορεῖτην».

Θ. Μ.

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Καλλίνικος — Καψάλα — 63086 Καρυσία, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
Συνδρομή: προαιρετική.

Τυπογραφεῖο: Θ. Θεοδωρόπουλος - Ἀν. Νάγιας ο.ε. Κορίνθης 7 — Ἀθήνα Τ.Τ. 105 53 — Τηλ. 32.16.295